

fra nogle enkelte lommer – som også har det meget dårligt, herunder f.eks. Nordkorea – som ikke har opgivet det gamle system, så er det da heldigvis gået sådan, at markedsøkonomi er den altovervejende hovedregel. Her kan man jo sige, at det vestlige synspunkt har sejret, men derfra og så til at sige, at FN-systemet ensidigt virker til fordel for såkaldt vestlige interesser, synes jeg, der er et helt uacceptabelt spring. Sådan er det ikke. FN-systemet fungerer som forsøg på at forene synspunkter og interesser for mange lande, og sådan må det være.

Med disse få bemærkninger vil jeg endnu en gang takke ordførerne for en god behandling af besvarelsen på denne forespørgsel.

Fjerde næstformand (Elisabeth Arnold):

Ordføreren for forespørgerne, hr. Villy Søvnal.

Villy Søvnal (SF):

Debatten har drejet sig om fire hovedområder. Det ene var de nye indtægtsmuligheder og finansieringen af FN, det andet Sikkerhedsrådets sammensætning, det tredje vetoretten og det fjerde medlems- og kontingentrestancer. Jeg synes, det har været en udmærket debat.

Jeg skal starte forfra med forslaget om nye indtægter. Det var dog nogle voldsomme udfald, det affødte, specielt fra Det Konservative Folkeparti. Som jeg hørte det, så var der tale om gammelsocialistiske, kommunistiske drømme fra før murens fald, tror jeg, der blev sagt.

Jeg vil bare minde fru Anne Birgitte Lundholt om, at forslaget om, at valutatransaktioner skulle pålægges afgifter, ikke er født i ekstreme gammelkommunistiske kredse; det er såmænd amerikanske økonomer, der har foreslået det – bare for at bringe debatten ned i et leje, hvor den naturligt hører hjemme. Og medmindre de er voldsomt infiltreret af gammelkommunister – det kan jo være, de har været også dér – så kunne der godt være tale om et tænksomt forslag.

Er der ikke meget idé i det i en verden, hvor FN gang på gang har meddelt, at verdens valutatransaktioner er på vej ud af den politiske kontrol? Kunne det ikke også give anledning til en overvejelse i forstandige konservative kredse? Har vi ikke brug for igen at bringe noget af det under politisk kontrol? Foretrækker man virkelig fra konservativt hold kasinoøkonomien ført helt derud, hvor man opgiver den nationale kontrol? Hvis man ikke gør det, så er man nødt til at nærme sig denne her debat lidt mere alvorligt, end det skete i fru Anne Birgitte Lundholts indlæg.

Det samme gælder våbenafgiften. Et af de centrale indlæg i fru Anne Birgitte Lundholts tale var, at dele af ulandshjælpen bliver brugt til oprustning i ulandene. Det er jo rigtigt, og det taler vel ret beset netop for at pålægge en våbenafgift. Vi har vel en fælles interesse i efter murens fald at sikre, at fredsdividenden bliver høstet, og at verdens våbenarsenaler bliver bragt ned.

Det er muligt, at andre kan finde på andre indtægtsmuligheder. Det, jeg pegede på i min ordførertale, var SF's bud på, hvilke muligheder vi kunne komme i tanker om. Andre er velkomne til at komme i tanker om nogle bedre.

Men må jeg ikke godt sige: Den fælles dagsorden forpligter. Vi vil faktisk vedtage, at der skal findes nye indtægtsmuligheder; det bliver dansk FN-politik med vedtagelse af denne dagsorden. Derfor lyttede jeg egentlig spændt til både fru Anne Birgitte Lundholt, fru Annette Just og fru Ulla Tørnæs, der alle tre bestred, at det var en god idé, for at høre, om der så kom andre forslag. Men det kom der ikke, så jeg noterer mig, at efter debatten i dag står de her forslag alene.

En anden debat har drejet sig om Sikkerhedsrådets sammensætning. Jeg undrede mig en smule over fru Ulla Tørnæs' tale. Det kan skyldes begrænsningen i taletiden, men det eneste nye, fru Ulla Tørnæs fik med som nødvendigt i relation til Sikkerhedsrådets sammensætning, var, at Tyskland og Japan kom med. Jeg vil ikke udelukke, at det kunne være klogt, men er fru Ulla Tørnæs fuldstændig blind for, at det, der er hovedskævheden i den nuværende repræsentation, er, at kontinenterne efter afkoloniseringen står uhyggelig svagt i forhold til landenes antal? Det er vel det, der er den store skævhed i FN's nuværende sammensætning. Jeg vil godt vide, hvordan Venstre stiller sig til forslaget om, at de tre kontinenter, der ikke er med, får en varig repræsentation, altså Afrika, Asien og Latinamerika.

Så holdt hr. Jørgen Estrup en meget fordragelig tale, synes jeg, en klog tale, om det nødvendige i også at give FN en stærkere folkelig forankring, end tilfældet er i dag.

Jeg kan sige, at det er vi meget enige i. Hr. Jørgen Estrup gjorde også meget ud af nødvendigheden af, at vetoretten bliver indskrænket; det synes jeg også var klogt.

Derimod har jeg lidt svært ved at forstå hele hr. Søren Søndergaards tale. Jeg vil godt spørge: Er det virkelig rigtigt, at man kan forstå FN ale-